

Nr 368.

Av herrar **Holmberg** och **Hagberg** i Luleå, *angående åtgärder för tillgodoseende av behovet av bostäder åt arbetare vid kraftverksbyggen och liknande anläggningar.*

Arbetarna vid kraftverksbyggen och liknande anläggningar ha som regel icke kunnat tillgodogöra sig förmåner som statsmakterna ställt till förfogande för att åstadkomma billigare och bättre bostäder. Dels av denna anledning, dels därför att bostadsbeståndet över huvud taget är otillräckligt och slutligen därför att anläggningsarbetena ofta pågå i obygd med svåra klimatiska förhållanden, böra särskilda åtgärder vidtagas från statsmakternas sida för att ordna bostadsfrågan för här ifrågavarande befolkningsgrupp.

En betydande del av anläggningsarbetarna äro familjeförsörjare. Såsom exempel kan anföras, att av de cirka 800 anställda vid kraftverksbygget i Harsprånget mer än hälften — 445 — äro familjeförsörjare. Vanligen måste de gifta anläggningsarbetarna under lång tid splittra familjen, därför att det inte finns familjebostad vid arbetsplatsen eller i rimlig närhet av denna. Och då ett besök hos familjen ofta betyder dygnslång resa, inskränka sig vanligen sådana besök till tre fyra gånger per år. Denna form av »familjeliv» är naturligtvis långt ifrån tillfredsställande.

Bristen på familjebostäder i närheten av arbetsplatserna medför också, att levnadskostnaderna för dessa arbetare bli orimligt höga genom hushållsutgifter på två håll och extra kostnader och förlorad arbetsförtjänst vid resor till familjen o. s. v.

För anläggningsarbetaren själv blir bostaden som regel av enklaste slag med därav följande obehag och hälsorisker. Många familjebostäder i Porjus bestå fortfarande av de primitiva bräskjul som uppfördes under första utbyggnaden av Porjusfallet. Och ändå är det inemot 200 av de gifta anläggningsarbetarna i Harsprånget som icke lyckats få familjebostad vare sig i Porjus eller i Harsprånget.

De bostäder, som tillhandahållas av statens vattenfallsverk, äro nämligen icke på långt när tillräckliga för en arbetsstyrka av den omfattning som nu sysselsättes i Harsprånget. Och bostadstillskotten av annat slag räcka inte heller. Genom förmedling av statens vattenfallsverk ha en del av arbetarna i Harsprånget skaffat sig egna hem av en typ, som de räkna med att kunna flytta till annan plats, om så påfordras. Jokkmokks kommunalfullmäktige ha också givit subventioner av viss omfattning till sådan verk-

samhet, men trots detta har denna form av bostadsförsörjning blivit så ekonomiskt tyngande att flertalet arbetare icke kunnat använda sig av den.

På grund av anläggningsarbetets karaktär är det naturligtvis svårt att ordna bostadsfrågan helt tillfredsställande vid sådana arbetsplatser. Men det är inte försvarligt att låta det fortgå såsom hittills, och genom statsmakternas medverkan kan frågan helt säkert ordnas betydligt bättre än vad som för närvarande är fallet. Antingen kan statens vattenfallsverk tillhandahålla familjebostäder i tillräcklig omfattning eller kan den redan praktiserade egnahemsverksamheten ges särskilt understöd, så att boendekostnaden i dessa hus — däri inräknade värdeförlust och kostnad för eventuell flyttning när arbetet är slutfört — icke blir större än att arbetarna själva kunna skaffa sig sådan familjebostad.

Under hänvisning till vad sålunda anförts föreslå vi,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om förslag till åtgärder för att tillgodose behovet av bostäder åt arbetare vid kraftverksbyggen och liknande anläggningar.

Stockholm i januari 1950.

Helmer Holmberg.

H. Hagberg.